

ПРОЛОГ

От този момент нататък, само след няколко секунди, животът му ще се промени, може би дори ще свърши, но той още не знае това.

Приближава една картонена чаша към лицето си, разкривено от отражението на стъклото, лактите му са тежко облежани на плота, якето му е отворено отпред. Може би си мисли за бъдещето.

Скоро ще спре да го прави.

I

Пунта Сабиони (Венеция), 21 април 2014, 5 часа и 38 минути

През отворения прозорец на колата влизаше дъх на море и канализация. Премина бавно покрай кея и се отправи по пътя за фара. Тази смрад беше пропита с тежката миризма на нефта, идваща от строителната площадка на MOSE¹. Електрическите лампи осветяваха района като ден, което караше машинариите да блестят, сякаш са позлатени. В крайна сметка този проект си беше една истинска златна мина.

Мерцедесът подскачаше покрай боровата горичка, докато преминаваше през ограничителните ивици, поставени там заради туристическите каравани. Беше се запътил към плажа и се стараше да стигне колкото се може по-бързо.

От лявата страна, далеч от строителната площадка, забеляза червения кабриолет, паркиран в тъмното. Спря до него, слезе от колата, затвори вратата и приглади грижливо вратовръзката си. После тръгна пеш сред студения и влажен въздух. Колкото повече се отдалечаваше от паркинга и нагазваше в пясъка, толкова повече натежаваха обувките му. Когато стъпи на пътеката, която водеше към фара, видя искрите на жарава да блещукат наред вълнолома.

Младият мъж беше там и го чакаше. Беше облечен в черен костюм с бяла разкопчана риза, раздърпана в небрежен безпорядък. Нямаше вид на човек, при когото нещата се развиват блестящо напоследък.

- Не изглеждаш във форма... – подкачи го новодошлият.

Разгърденият младеж хвърли цигарата, която пушеше, и прокара ръка през косата си. Изглеждаше така, сякаш беше пил.

- Трябва ли да съм във форма? – отвърна той.

- Не бих казал.

Замълчаха. Мъжът с черния костюм като че ли потрепери, докато другият го гледаше равнодушно. Бяха на финала. И двамата го знаеха.

- Не съм дошъл да ти натяквам, че направи пълна глупост. Дойдох само да си вземем довиждане – каза по-възрастният.

Младият потърси в джоба си още една цигара. Шумът на вълните заглуши звука от щракването на запалката. Изпусна дима през устата си и отвърна:

- Затворът не те плаши, а?

- Не, не ме плаши, особено като се има предвид, че никой не би се опитал да ме прати там. Не ме е страх от добрите, искам само да стоя настрана от лошите.

- Какво трябва да направя?

По-възрастният, нисък, безупречен в тъмносиния си костюм, сви рамене:

¹ MOSE (Modulo Sperimentale Elettromeccanico) – проект за укрепване на Венеция и Венецианската лагуна с цел предпазване от наводнения чрез изграждане на подвижни диги. Името MOSE (Мойсей на италиански) е също така препратка към библейската история за Мойсей. Всички бележки в книгата са на преводача, освен ако не е упоменато друго.

- Не знам какво трябва да направиш ти. Аз лично след половин час ще се кача с колата си на ферибота за Лидо. Оттам ще взема друг до брега и за по-малко от два часа ще бъда на летището. Ще оставя колата на охраняван паркинг, а след около десетина часа ще бъда наистина далече, на поне едно море разстояние.

Една сълза се спусна по лицето на по-младия, проблясвайки под първите лъчи на зората.

- Кога ще се върнеш?

Старият се усмихна горчиво:

- Още много има да учиш. Правилният въпрос е: „Ще се върнеш ли?“ и честно казано, не бих могъл да ти отговоря. Междувременно ще изчакам да се поуспокоят водите.

- Трябва ли и аз да тръгна?

- Знаеш, че ще дойдат да те търсят. Без моята помощ ще се озовеш под кръстосан огън.

Младият се отдалечи от вълнолома и отчаяно се опита да се защити:

- Не мога ли да обясня? Не мога ли да им кажа, че става дума за едно абсурдно положение, че ако ми дадат малко време, ще оправя всичко?

Старият остана хладен и невъзмутим.

- Точно сега ти представляваш проблем, приятелю. Никой не иска да има проблеми.

Без да каже нищо повече и без дори да се сбогува, се обърна и се запъти към мерцедеса си.

II

Алпаго (Белуно), 24 март 2015, 12 часа и 10 минути (една година по-късно)

Със сигурност температурата на въздуха не беше типична за края на март, при това на хиляда метра над морското равнище, но не топлото време беше причина да се поти. Измина тесния криволичещ път с представителната кола на фирмата, и това обстоятелство не му беше особено приятно.

Беше на 21 години и работеше за компанията само от няколко месеца с временен договор – ако се случеше нещо с аудито, щяха със сигурност да го изхвърлят веднага.

Поразгледа известно време картата, разпъната върху предната седалка – в тази местност GPS-ът се оказа безполезен. По-надолу, на запад можеше да се види езерото Санта Кроче. Ако вземеше погрешно някой завой, имаше вероятност да се гмурне във водите му заедно с аудито. На изток се простираше едно обширно плато, което вече беше потънало в зеленина, въпреки че съвсем доскоро снегът все още задушаваше тревата.

Направи още два завоя, усещайки как ситни камъчета се удържа в тъмносинята каросерия на колата, и пред очите му изникна къщата, която търсеше. Имаше и други малки къщички в типично планински стил, но те бяха отдалечени на поне 500 метра от тази, която го интересуваше. Беше самотно място, идеално за хора, които желаят да се уединят.

Слезе от колата и облече сакото от фирмената си униформа – тъмносива на цвят, комбинирана със светлосиня риза и вратовръзка в тъмносиньо или бордо.

Пред къщата имаше маса с две пейки и един шезлонг, обърнат към слънцето. Не видя никого, но от комина излизаше пушек, а иззад къщата долиташе ритмичен шум. Запъти се натам. Слънцето грееше почти като през лятото. Преди да завие зад ъгъла на къщата, насреща му се появи човек. Беше само по джинси и обувки тип кубинки. Гърдите му бяха голи, разкривайки изваяно тяло без грам тлъстина. Кожата му беше като на човек, който прекарва много време на открито под слънцето. Имаше широки рамене, а ръцете му бяха едри като на спортист. Косата му беше дълга и разрошена, отдавна не се беше бръснал. Погледът му беше направо враждебен. В ръката си държеше секира.

- Добър ден – каза младият.

- К`во искаш, по дяволите?

Бяха го предупредили да не очаква радушен прием и сърдечно „добре дошъл“.

Младият опита отново:

- Извинете, ако Ви притеснявам, но бих искал да поприказвам малко с Вас. Не съм свидетел на Йехова – добави, усмихвайки се.

Мъжът със секирата, без никаква усмивка, изръмжа:

- Не се разхождат насам-натам с *Ауди А8*.

Въпреки хапливия тон, мъжът остави секирата да падне на земята и се запъти към масата, като направи жест към младия да го последва. На перваза на един от прозорците на къщата имаше бутилка с червено вино. Мъжът я взе в ръка, грабна също и две чаши и сложи всичко на масата.

Младият поглаждаше несъзнателно съвършено избръснатата си брада и разглеждаше с любопитство този Йети. Докато го гледаше да налива виното в чашите, за миг си помисли, че е сбъркал мястото. Бяха му разказвали много за този човек, но не можеше да долови нищо от онова, което беше чул за него в тая занемарена на външен вид личност. Само две подробности напомниха за човека, който всъщност е бил – на китката си имаше *Rolex* и миг преди да седне на масата, навлече бяла риза, шита по мярка от моден дизайнер. Бицепсите му изпъкваха ясно очертани под тесните ръкави.

- Пий, а после ми кажи какво искаш. Или първо ми кажи какво искаш и после пий. Или прави каквото искаш и после се пръждосвай, защото ме чакат куп дърва за нареждане.

Младежът почувства струйка пот да се стича по огрения му от слънцето гръб.

- Моят началник – говорейки, извади от джоба си една визитна картичка и я сложи на масата – би желал да се срещне с Вас.

Мъжът изобщо не удостои с поглед визитната картичка. Извади от един от джобовете на джинсите си пура и запалка, запали и издиша нагоре към небето гъст облак дим.

- А защо този факт трябва да ме интересува?

Никога до този момент младежът не се беше чувствал толкова напрегнат и нервен. Попита се дали, избирайки тази работа, беше постъпил правилно.

Човекът Йети седеше спокойно, но същевременно изглеждаше ядосан за нещо на целия свят. Много ядосан.

- Защото моят началник притежава информация, която Вие търсите от доста време – каза младежът почти заеквайки.

Мъжът събра косата си на конска опашка, като държеше здраво пурата между зъбите си. После взе визитната картичка и се взира в нея известно време.

- Кажи му, че ако ми скимне, ще му се обадя. Кажи му също, че това едва ли ще се случи.

Стана и невъзмутимо се отправи към задната част на къщата, оставяйки след себе си диря от гъст дим с остра миризма.

Младежът се качи в аудито си и се отдалечи от мястото колкото можеше по-бързо. Помисли си с облекчение, че Карло Кача поне не му беше забил секирата в гръба.